

Chương 352: Thám Hiểm Lâu Đài Ma Vương
(4) - Âu Yếm Charlotte
(Số từ: 3509)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

00:16 AM 14/04/2023

Việc tìm kiếm bề mặt của Lâu đài Ma Vương buộc Charlotte phải đối mặt với một sự thật mà cô không muốn thừa nhận.

Cô ấy tin rằng Valier đã lợi dụng cô ấy ngay từ đầu. Những lỗ hổng trong lý luận của cô ấy hoàn toàn phù hợp nếu tất cả là vì sự hồi sinh của Ma Vương, hơn là để cứu mạng cô ấy.

Chính vì thế Charlotte không thể làm gì hơn vào lúc này.

Động lực của cô đã hoàn toàn biến mất vì cảm giác bị phản bội.

Cô ấy có hối hận khi cảnh báo Eleris bỏ chạy không?

Vào thời điểm đó, Charlotte đã gần như chắc chắn rằng anh ta là người kế vị Ma Vương.

Chỉ là sự nghi ngờ của cô ấy về ý định cứu cô ấy của Valier đến bây giờ mới xuất hiện.

Bây giờ nó đã rõ ràng.

Khoảnh khắc danh tính thực sự của tôi bị tiết lộ, chắc chắn Charlotte sẽ ghét tôi, ngay cả khi những người khác không biết.

Điều quan trọng là, nếu tôi tìm ra và thực hiện một cách để chữa lành hoàn toàn tình trạng của Charlotte trong Lâu đài Ma Vương, cô ấy sẽ có thể nhận ra rằng ý định bảo vệ cô ấy của tôi là trong sáng, ngay cả sau khi danh tính của tôi bị tiết lộ.

Bằng cách nào đó.

Bây giờ tôi đang suy nghĩ với giả định rằng một tình huống tiết lộ danh tính thực sự của tôi chắc chắn sẽ xảy ra.

Không có lựa chọn nào khác.

Nếu tôi chỉ có ý định sống một cuộc đời bình lặng ở Temple, tôi sẽ không phải đối mặt với tình huống phơi bày danh tính thực sự của mình.

Nhưng tôi đã không thể làm điều đó, đó là lý do tại sao tôi đã tham gia vào nhiều sự cố khác nhau.

Mặc dù biết sự nguy hiểm của việc có một cái đuôi dài, nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tiếp tục kéo dài nó.

Tôi không ở trong một tình huống mà tôi có thể khám phá thêm, và không có gì khác để xem vì bề mặt đã được khám phá.

Chúng tôi phát hiện ra căn phòng của Valier mà tôi không hề hay biết, và Charlotte đã chắc chắn về điều gì đó nhờ nó.

Vì vậy, một câu hỏi tự nhiên nảy sinh.

Nơi đầu tiên tôi tỉnh lại không phải là phòng của Valier; đó là hành lang.

Tôi là Hoàng tử Valier của Ma Giới.

Nhưng tôi cũng không phải là Valier.

Hoàng tử Valier thực sự của Ma Giới không phải là một hoàng tử tốt. Anh ta là một kẻ vô tích sự, lười biếng và bất tài.

Anh ta là một người đàn ông thậm hại chỉ biết khoe khoang bằng cách dựa vào sức mạnh của Ma Vương.

Mặc dù lấy lý do thuận tiện là mất trí nhớ, tôi không biết gì về Valier ngoại trừ việc anh ta là một kẻ kiêu ngạo và vô dụng.

Nhưng Valier phải có một cuộc sống trước khi tôi trở thành anh ta.

Vì thế.

Valier hẳn đã làm gì đó ngay trước cái chết của Ma Vương. Đó là khoảnh khắc tôi chiếm lấy cơ thể của Valier.

Hôm nay, lần đầu tiên tôi nhìn thấy phòng của Valier.

Nơi đầu tiên tôi tỉnh lại là hành lang.

Không phải một căn phòng, mà là một hành lang.

Nó có nghĩa là tôi đã đi đâu đó.

Valier, người mà tôi tiếp quản, đã đi trước tôi ở đâu trên thế giới này?

Đến chiến trường nơi Ma Vương đang chiến đấu?

Trong tình trạng cực kỳ suy yếu vốn là hình ảnh thu nhỏ của sự bất lực vào thời điểm đó?

Một câu hỏi mà tôi chưa bao giờ suy nghĩ trước đây xuất hiện khi đến Lâu đài Ma Vương.

Trong phòng VIP của sở chỉ huy đồn trú.

Nó dường như là một căn phòng được chuẩn bị trước cho các quý tộc cấp cao hoặc các sĩ quan quân đội đến kiểm tra.

Bên trong giống như một khách sạn, có nhiều phòng ngủ, và đó là một nơi thoải mái để ở trong vài ngày.

Thay vì sử dụng các phòng riêng biệt, chúng tôi quyết định ở chung phòng, vì chúng tôi không biết tình trạng của Charlotte sẽ ra sao vào lúc nửa đêm. Dù sao thì phòng ngủ cũng tách biệt nên không thành vấn đề.

"Thần sẽ đi kiểm tra tình hình tìm kiếm dưới lòng đất."

"Được, Đội trưởng Turner."

"Nghỉ ngơi tốt nhé."

Saviolin Tana nhanh chóng rời khỏi phòng. Charlotte, người đã mặc áo choàng cả ngày, treo nó lên móc và nhìn tôi chăm chăm.

"...Có gì sao?"

"...Em muốn đi tắm."

Đúng rồi.

Cô ấy vô cùng xấu hổ khi ai đó nghe thấy cô ấy tắm, phải không? Tôi có thể nói rằng Charlotte muốn nói điều gì đó với tôi nhưng ngập ngừng vì tội lỗi.

"...Anh sẽ ra ngoài một chút."

Xem xét tình trạng hiện tại của cô ấy, đây không phải là lúc để làm phiền Charlotte.

"...Em xin lỗi."

Trong khi Charlotte tắm, tôi ở bên ngoài phòng VIP.

Tại hành lang bên ngoài phòng VIP của quân đồn trú.

Qua cửa sổ, tôi có thể nhìn thấy những bức tường cao chót vót của Lâu đài Ma Vương.

Một địa điểm bí mật.

Đường hầm có vẻ khả thi nhất, nhưng chúng tôi sẽ vào bằng cách nào, và làm cách nào để vượt qua các cạm bẫy?

Có những tiên phong và pháp sư quen thuộc với những cái bẫy trong đồn trú để khám phá bí mật

của Lâu đài Ma Vương, nhưng thực tế là họ đang gặp khó khăn có nghĩa là chúng tôi cũng sẽ không có bất kỳ ý tưởng tuyệt vời nào.

*Cạch

Khi tôi đang đắm chìm trong những suy nghĩ khác nhau, thời gian trôi qua và tiếng mở cửa vang lên cùng với việc Charlotte thò đầu ra ngoài.

Nước nhỏ giọt từ mái tóc của cô ấy, và khuôn mặt cô ấy đỏ bừng.

"Tắm xong rồi..."

Đó là một điều kỳ lạ để suy nghĩ...

Charlotte, người đã thay một chiếc váy trắng, đi dép lê và lau nước trên tóc khi soi gương.

Thông thường, ai đó sẽ làm việc đó cho cô ấy, nhưng vì cô ấy phải sống một mình ở Temple nên cả Bertus và Charlotte đều tự học cách làm việc đó.

Phẩm giá hay uy quyền của một công chúa.

Tôi không thực sự cảm nhận được điều đó từ vẻ ngoài của cô ấy. Cô cảm thấy mình như một người bình thường ở độ tuổi của mình.

"Anh nhìn em như vậy làm gì?"

Charlotte hỏi, nhận thấy ánh mắt của tôi.

"Ồ, không có gì. Chỉ là..."

"Hừm."

Charlotte quay lại chiếc gương và tiếp tục sấy tóc.

Một lúc sau, Charlotte, người đã sấy khô tóc, ngồi xuống bên cạnh tôi.

Công chúa chỉ mặc váy trắng và đi dép lê.

Charlotte tựa đầu vào tôi lặng lẽ.

Chắc hôm nay cô ấy mệt mỏi cả về thể chất và tinh thần nên tôi không nói gì nhiều.

"Nó thật kì lạ."

"...Là gì?"

"Câu chuyện em nghe được từ Detto. Nó cứ hiện lên trong đầu em mấy ngày nay."

Tuyên bố kỳ lạ rằng chúng tôi sẽ kết hôn.

"Lần đầu tiên em nghe điều đó, em đã nghĩ nó thật vớ vẩn. Địa vị của chúng ta rất khác nhau, và trong khi em nghĩ anh là một người tốt, thì thành thật mà nói— em không có hứng thú như vậy."

"...Vậy thì sao?"

"Anh là nhà Quán Quân Towan."

"...Đúng rồi."

"Địa vị? Đó không còn là vấn đề nữa."

—Quán Quân Towan.

Chỉ riêng việc được lựa chọn bởi các vị thần đã khiến địa vị của tôi trở nên đặc biệt hơn bất kỳ ai khác trên thế giới.

Một cái gì đó không thể đem so sánh với Quý tộc hay Hoàng tộc, một cái gì đó hoàn toàn khác.

"Em nghĩ cảm xúc không còn là vấn đề nữa," Charlotte nói một cách thản nhiên. Lời thú nhận đơn giản của cô ấy không có bất kỳ tác động mạnh mẽ nào, khiến nó khá kỳ lạ.

"Em từng nghĩ lời tiên tri đó hoàn toàn sai."

Bây giờ, thật kỳ lạ khi nghĩ rằng lời tiên tri sẽ không thành hiện thực. Tôi không tìm được từ nào để đáp lại, nên tôi im lặng.

"Bây giờ em vẫn nghĩ rằng nó sai, nhưng lý do rất khác so với trước đây."

"Ý em là gì?"

Charlotte dựa vào tôi và nhìn lên.

"Em không bao giờ có ý định kết hôn với anh hoặc bất cứ điều gì như thế."

"Anh cũng đoán vậy phải không?"

Charlotte mỉm cười khi nhìn tôi.

"Nhưng hiện tại, coi như em muốn kết hôn anh, xem ra anh cũng sẽ không đồng ý."

Những lời nói của cô ấy khiến tôi cảm thấy khó thở.

Sự thẳng thừng của cô khiến người ta không thể tìm được câu trả lời phù hợp.

"Lấy tính cách của anh ra, coi như Hoàng đế truyền lệnh cho chúng ta kết hôn, em nghĩ anh cũng sẽ chạy trốn."

"E-em đang...cố nói cái quái gì vậy?"

Tôi phải làm gì? Khi tôi cố gắng tìm từ ngữ, Charlotte đột nhiên ôm lấy cổ tôi.

Vừa mới tắm xong, mùi hương từ mái tóc cô ấy tràn ngập trong mũi tôi.

"Anh không cần phải yêu em, Reinhardt."

"..."

"Nhưng hãy hứa với em một điều."

Tôi cảm thấy ẩm ướt trên cổ.

Charlotte đã khóc.

"Đừng... phản bội em."

Cô ấy không cầu xin tình yêu của tôi, chỉ mong tôi không phản bội cô ấy.

Đó là một yêu cầu hợp lý.

Tôi có thể dễ dàng thực hiện lời hứa đó.

Đó là một lời cầu xin cho sự thỏa hiệp. Đắm chìm trong cảm giác bị phản bội, Charlotte dễ bị tổn thương về mặt cảm xúc.

Và vì vậy, cô ấy đã yêu cầu tôi cho lời hứa đó.

Tôi có thể dễ dàng thực hiện lời hứa không phản bội cô ấy.

"Tất nhiên rồi."

Tuy nhiên, ngay khi tôi nói ra những lời đó, tôi đã phản bội cô ấy bằng sự thiếu trung thực của mình. Khi cô ấy rời xa Valier, Charlotte dường như lại gần tôi hơn. Và khi cô ấy tiến xa hơn việc buông bỏ tình cảm còn sót lại của mình dành cho Valier và nhận ra rằng mình đã bị lợi dụng triệt để, có vẻ như cô ấy không thể không bám lấy tôi nhiều hơn. Mối quan hệ của tôi với Charlotte chỉ làm tăng cảm giác tội lỗi của tôi.

Giống như Charlotte đã gắn bó với tôi, tôi cũng trở nên gắn bó với cô ấy.

Một sự cố định pha trộn với ý thức trách nhiệm để đảm bảo hạnh phúc của cô ấy.

Vì vậy, mặc dù nói dối Charlotte mọi lúc đều khó khăn, nhưng tôi không thể bỏ mặc cô ấy.

Chưa hết, căn phòng này không phải phòng riêng.

Đó là khi vấn đề phát sinh.

"!"

"!"

"Ồi."

Khi Charlotte bám lấy tôi, Saviolin Tana bước vào phòng.

"..."

Đóng băng tại chỗ, Charlotte thậm chí không thể quay lại nhìn cô ấy.

Vừa mở cửa ra, cô như hóa đá.

Tôi cũng bị đóng băng tại chỗ khi bắt gặp ánh mắt của cô ấy.

Đó là một tình huống chín muồi cho sự hiểu lầm.

Không, đó không chỉ là một sự hiểu lầm.

Tana dường như ghét bản thân vì đã mở cửa mà không gõ cửa, và Charlotte dường như ghét bản thân vì đã hành động mà không nghĩ đến hậu quả.

Lần đầu tiên sau một thời gian, tôi có thể đọc được những suy nghĩ trên khuôn mặt của Tana.

'Tôi vừa thấy gì vậy?'

'Tôi có nên đi không?'

'Không, tôi đã nhìn thấy nó rồi, vậy thì có ích gì khi rời đi?'

'Tôi có nên can thiệp không?'

'Không, tại sao tôi phải can thiệp?'

'Tôi nên nói gì đây?'

'Tôi nên làm gì?'

Cuối cùng, Tana sắc mặt cứng ngắc cùng động tác cứng ngắc lùi lại, như không có chuyện gì xảy ra, đóng cửa lại.

*Cạch

“.....”

Charlotte đã rời xa tôi.

Sau khi làm một điều gì đó giống như một lời thú nhận, cô ấy có vẻ ngạc nhiên vì không nghĩ rằng ai đó có thể nhìn thấy cảnh này, và mặt cô ấy đỏ bừng.

“E-em, ừm... E-em sẽ... E-em sẽ đi đây...”

“...Được rồi.”

Charlotte loạng choạng đi vào phòng ngủ, như thể linh hồn của cô ấy đã bị hút ra khỏi cô ấy, và lặng lẽ đóng cửa lại.

—Một thời gian sau.

*Cốc cốc cốc

Một tiếng gõ lịch sự khẽ vang lên.

“...Có vẻ như chỉ có một phòng dành cho khách.”

Saviolin Tana thở dài với vẻ mặt cho thấy cô ấy không biết phải làm gì trong tình huống này.

KHÔNG.

Có phải cô ấy định tránh tình huống này bằng cách ngủ trong một căn phòng khác?

Chẳng phải ngay từ đầu cô đã phải ngăn chặn những chuyện như thế này xảy ra sao?

“T-tôi, trong những tình huống như thế này... tôi không biết phải làm gì...”

Cô ấy dường như đã bị tổn thương tâm lý nhiều hơn Charlotte.

Môi cô run run, cô thận trọng mở miệng.

“C-cậu... N-nên đảm bảo... S-sử dụng biện pháp an toàn...” (*Thuc: ba con sói hử ở Lâu đài Ma vương có cái đó sao (°_°)*)

KHÔNG.

Cái gì?

Cái này là cái gì?

*Cạch!

"KHÔNG! KHÔNG! Không phải như vậy đâu!"

Tôi quên mất mình định nói gì vì sự bùng nổ bất ngờ, và Charlotte, người đã mở tung cánh cửa với khuôn mặt đỏ bừng, hét lên hết sức.

Có vẻ như hôm nay Charlotte sẽ không bước ra khỏi phòng ngủ, dù là ngủ hay giả vờ ngủ, trong khi Saviolin Tana ngồi thất thần trên đi văng.

“Tôi đã nói cái quái gì vậy...”

Đó có thể là điều mà một người trưởng thành sẽ nói, nhưng đó chắc chắn là một phản ứng thái quá.

Đôi khi lời nói vượt ra ngoài mà chúng ta không nhận ra, và trường hợp của Tana là một trong những khoảnh khắc đó.

Nó chắc chắn có thể được coi là thiếu tôn trọng trong một số trường hợp. Thật may mắn là Charlotte không gây ra vấn đề gì và không ai khác nghe thấy.

Nếu mọi thứ tiếp tục như thế này, chắc chắn Tana sẽ không thể làm gì cho đến hết ngày.

"Đó là một sự hiểu lầm. Bất kể cô đang nghĩ gì."

"...Thật ư?"

Chỉ có hai chúng tôi trong phòng.

Một nam một nữ ôm nhau.

Có thể có một sự hiểu lầm trong một tình huống như vậy?

Cô ấy nhìn tôi với vẻ mặt như vậy.

Không, ý tôi là, có đủ thứ cô có thể nghĩ đến, nhưng không phải thế!

"Chúng ta hãy nói về công việc."

"Công việc?Ồ... đúng rồi, làm việc đi."

Có vẻ như Saviolin Tana đã hoàn toàn quên mất lý do cô đến đây ngay từ đầu. Cô hắng giọng vài lần.

"Tôi đã nghe về tình hình tìm kiếm dưới lòng đất từ chỉ huy... Thật kỳ lạ."

Khi tôi đề nghị chúng ta nói chuyện về công việc, thái độ của cô ấy thay đổi ngay lập tức.

Cô trải tấm bản đồ mang theo ra.

"Việc thám hiểm đến tầng hầm thứ năm đã hoàn tất. Có các phòng chứa đồ, hầm ngục, kho vũ khí và thậm chí cả những bãi chăn nuôi quy mô lớn nơi các con Ma thú được nuôi dưỡng hoặc giam cầm. Quy mô của các cơ sở này lớn đến mức dưới lòng đất của Lâu đài Ma Vương thực sự lớn hơn phần trên mặt đất."

Lòng đất của Lâu đài Ma Vương thực sự rộng lớn, ngay cả khi nhìn trên bản đồ.

"Hầu hết lòng đất đã được khám phá, và kho báu đã được phục hồi."

"Còn gì bên dưới không? Cô nói cuộc tìm kiếm vẫn chưa kết thúc?"

"Đúng vậy, mấy tháng trước, bọn họ tại thăm dò tầng hầm thứ năm thời điểm, phát hiện một cái bí mật cầu thang dẫn đến càng sâu."

"Tầng sáu?"

"Đúng rồi."

Nơi Saviolin Tana chỉ, không có cầu thang tròn dẫn xuống lòng đất, nhưng có một cánh cửa mới được vẽ, và bên dưới nó, có thể nhìn thấy một cầu thang tròn khác dẫn xuống lòng đất.

Tuy nhiên, không có gì được vẽ bên dưới cầu thang tròn đó.

"Cầu thang tiếp tục đi xuống. Ta có thể tiếp tục đi xuống hàng giờ."

"...Thật sao?"

"Nhưng, nếu chỉ lùi lại vài bước, ta sẽ quay trở lại tầng năm."

Saviolin Tana nói với vẻ mặt nghiêm túc.

"Nói cách khác, bắt đầu từ tầng sáu, đó là một mê cung."

—Một mê cung.

"Chúng ta không biết liệu có tầng bảy hay tám hay thậm chí là sâu hơn. Ngay cả sau khi khám phá tầng sáu và vẽ bản đồ, nó cũng vô dụng. Cấu trúc dường như thay đổi mỗi khi chúng ta khám phá. Ngay cả sau khi giải giáp các cạm bẫy, chúng vẫn có vẻ như thay đổi. Được tạo lại khi cấu trúc thay đổi."

Chỉ huy đã đơn giản hóa rất nhiều lời giải thích.

Vấn đề không phải là những cái bẫy, mà thực tế là khu vực bên dưới tầng sáu là một mê cung không thể biết được.

"Chỉ huy nghĩ rằng chúng ta sẽ hỏi ông về mê cung, vì vậy ông ta cố tình hạ thấp nó. Hoàng tộc thậm chí không biết về mê cung dưới lòng đất này. Cuộc thám hiểm từ tầng sáu trở xuống thậm chí còn chưa bắt đầu."

"...Tôi hiểu rồi."

"Điều đó có thể hiểu được. Các pháp sư không thể tìm ra Ma thuật đang ảnh hưởng đến mê cung, và có quá nhiều thương vong. Số người bị thương và mất tích là vô số."

Sự tồn tại của một mê cung bên dưới Lâu đài Ma Vương, thứ buộc họ phải từ bỏ việc khám phá, gần đây đã được phát hiện.

Người chỉ huy đã tránh đề cập đến mê cung, chỉ nói rằng dưới lòng đất rất nguy hiểm. Ông ta đã không giải thích đầy đủ với Công chúa vì sợ bị chất vấn, bị cách chức hoặc tệ hơn. Vì họ nghĩ rằng đây chỉ là một cuộc kiểm tra, nên họ cho rằng họ sẽ xem xét nhanh chóng và quay lại.

Nhưng chúng tôi đã ở đây để khám phá, không kiểm tra. Vì vậy, Saviolin Tana phải biết chuyện gì đang thực sự xảy ra và buộc chỉ huy phải tiết lộ sự thật.

Một mê cung vô danh bên dưới Lâu đài Ma Vương.

Cấu trúc của mê cung liên tục thay đổi và các bẫy được tái tạo, khiến việc tước vũ khí của chúng và tiến về phía trước là vô nghĩa.

Vì vậy, chỉ huy đang trì hoãn thời gian, chờ lệnh rút lui, thay vì gửi thêm người vào mê cung một cách vô nghĩa và tăng số lượng thương vong. Mặc

dù đó là sự lơ là nhiệm vụ, nhưng đó là điều đáng hoan nghênh đối với những người lính đóng quân. Trong nguyên tác, mê cung sẽ không bao giờ được khai quật. Chỉ huy đã cố gắng che đậy sự tồn tại của nó, và nếu hoàng tộc biết, họ sẽ ra lệnh gửi thêm binh lính đến, dẫn đến nhiều thương tích hoặc tử vong hơn.

Mặc dù tôi đồng ý rằng mạng sống con người là quý giá, nhưng có vẻ như số phận của người chỉ huy đã bị phong ấn khi Saviolin Tana biết về mê cung.

Chắc chắn rằng có thứ gì đó được giấu trong mê cung. Và cũng chắc chắn rằng nó được kết nối với khu vực bí mật.

Nhưng vấn đề là thế này.

"Điện hạ, ngài ấy đi nơi đó quá nguy hiểm..."

Khả năng bản thân tôi bị cấm đến đó là quá cao.

Đó là một nơi quá nguy hiểm đối với những người quan trọng như vậy.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading